

Hồi 79

Tứ Đại Môn Phái Áp Đảo Thiên Long
Bang

Mã Quân Vũ nghe Phi Phụng nói đến đây, bất giác thở dài nói :
- Tô cô nương đến đây không phải để cầu cứu, chẳng lẽ còn việc gì quan trọng hơn thế nữa sao ?

Tô Phi Phụng khẽ gật đầu, trên gương mặt tiêu tụy chớm nở một nụ cười lạnh lẽo, cất giọng yếu ớt :

- Mã tướng công ! Tôi muốn người phải đối xử với Loan muội tốt hơn thế nữa. Tôi mong người phải...

Nói đến đây nàng nghẹn ngào, muốn nói mà không sao thốt được nên lời. Mã Quân Vũ biết nàng đã muốn gì rồi, bất giác chàng cảm thấy toàn thân cóng lạnh, tim đập thành thịch trong lồng ngực.

Lý Thanh Loan đưa mắt ngơ ngác nhìn hai người, thấy họ im lặng trơ ra như tượng gỗ, thì lạ lùng chẳng ít, nàng không hiểu vì sao cả. Đã lâu mà hai người vẫn bất động. Thanh Loan liền xen vào :

- Vũ ca! Huynh thử ra cốc xem sao, để một mình Đại tỷ tỷ ngoài ấy, muội lo quá !

Mã Quân Vũ chỉ biết nhìn Tô Phi Phụng gượng gạo cười, cúi đầu chào rồi quay phắt lại, nhún chân phóng ra miệng cốc nhanh như chớp.

Tô Phi Phụng thấy bóng Quân Vũ thoăn thoắt đi, thần trí nàng xao động mãnh liệt, bất giác kêu lên một tiếng kêu yếu ớt, nghẹn ngào :

- Mã tướng công...

Chỉ có thế, rồi nàng lại mê man bất tỉnh, và lão đảo ngã xuống...

Mã Quân Vũ tuy có nghe Phi Phụng gọi lại nhưng lòng chàng đang bị đau khổ dày vò, đầu óc rối loạn, quay cuồng như muốn nổ tung cả ra. chàng cảm thấy tình cảnh trước mặt quá oái oăm, không sao giải quyết nổi, trừ phi chàng chọn con đường cuối cùng là chết.

Quân Vũ đau khổ đến điên cuồng, chàng chỉ muốn chết đi cho xong, nên đầu nghe Phi Phụng gọi lại, chàng vẫn lơ đi, bước nhanh hơn như chạy trốn...

Vừa lúc Mã Quân Vũ chạy thoát ra miệng cốc, Lý Thanh Loan vừa nhảy vọt đến đỡ lấy thân hình lảo đảo của Tô Phi Phụng, thì từ ngọn núi phóng tới ba bóng người, thân pháp lạnh lẽo phi phàm.

Thanh Loan định thần nhìn lên, người đi đầu với phong thái tiêu dao chính là Huyền Thanh đạo trưởng, sau đó là Ngọc Chánh Tử và sau cùng là Chưởng Môn Côn Luân phái Thông Linh đạo trưởng. Thấy trong tay Thanh Loan đang ôm chặt thân hình mềm nhũn của Tô Phi Phụng, biết đã sớm xảy ra biến cố quan trọng rồi, bất giác Côn Luân Tam Tử đỡ người ra như phồng đá.

Sắc mặt Thông Linh đạo trưởng vẫn lạnh lùng băng tuyết. Huyền Thanh đạo trưởng trầm lặng, khẽ đưa mắt nhìn Chưởng Môn sư đệ, rồi quay đầu ra miệng cốc. Lão mới nghe thấy có tiếng la hét từ ngoài cốc vắng lại.

Ngọc Chánh Tử thấy hai vị sư huynh lâm vào hoàn cảnh nan giải, bất giác bà ta cau mày nhìn Thanh Loan, nói :

- Loan nhi ! Vũ ca của con đâu rồi ?

Thanh Loan nhìn hai vị sư bá, chạm phải bốn ánh mắt lạnh lùng, lòng nàng tuy sợ hãi, nhưng nàng vốn là con người non dạ, ngây thơ, nào biết được sự rắc rối của giang hồ. Không hiểu thấu được sự lo âu của Tam Tử, nàng buột miệng nói :

- Vũ ca và Đại tỷ tỷ của con đang ở ngoài cốc ấy. Có lẽ bây giờ đã đánh nhau với người của bốn đại môn phái rồi.

Thông Linh đạo trưởng biến sắc, thở dài thườn thượt, nói :

- Không được ! Thằng nhỏ ấy lộn xộn quá. Có lẽ phen này Côn Luân ta gặp đại họa vì thằng đồ đệ này rồi. Kỳ trước hắn đã kết oán với Nga Mi, thế chưa đủ sao? Ngày nay hắn lại còn gây hấn với mấy đại môn phái kia nữa. Hừ ! Thế thì thể thống, qui luật của Côn Luân còn để làm gì chứ...

Trong lúc tức giận, Thông Linh đạo trưởng buông những lời mắng nhiếc Quân Vũ. Tuy vô tình, nhưng cũng có ý trách móc Huyền Thanh đạo trưởng đã không chịu kềm chế đồ đệ. Huyền Thanh đạo trưởng bất giác lạnh người, mặt đạo nhân trầm lự, đôi mày cau lại, sát khí lóe lên trong ánh mắt long lanh. Đạo nhân lẩm bẩm :

“Ta phải giết tên nghiệt đồ này mới được !”

Ngọc Chánh Tử không bỏ sót một biến đổi nhỏ nhất nào của đại huynh, bà ta mỉm cười tươi tỉnh, nói với Thông Linh đạo trưởng :

- Chưởng Môn sư huynh nguôi giận, việc này xảy ra ngoài ý muốn của Vũ nhi, ta không thể trách nó được. Bây giờ tiểu muội nghĩ, chúng ta hãy gác chuyện đó lại, để ra ngoài ấy xem thử tình thế đã biến chuyển thế nào rồi hãy kết luận sau.

Thanh Loan lặng thinh, nàng cau mày nhìn ba người chẳng biết ắt giáp gì cả.

Huyền Thanh đạo trưởng âm thầm thoát bước ra miệng cốc. Lúc bấy giờ tiếng la hét, tiếng binh khí chạm nhau vọng lại gần hơn, dường như trận chiến đã đến hồi quyết liệt.

Lý Thanh Loan tròn mắt nhìn hai vị sư bá và sư phụ đang chạy ra ngoài mà lòng cảm thấy lo sợ. Nàng lơ mơ hiểu ý định của Tam Tử. Bất giác đôi giòng lệ chảy tràn xuống má, nàng quên cả Tô Phi Phụng đang đỡ sống đỡ chết trong tay, lảo bầm như điên dại :

“Thế thì còn gì là Vũ ca của ta nữa !”

Vừa bước chân đến cửa cốc, Huyền Thanh đạo trưởng đã thấy Tô Bằng Hải đấu với Đỗ Duy Sinh và Hạ Vân Phong. Hai người này chính là Chưởng Môn của hai phái Hoa Sơn, Điểm Thương, còn Tô Bằng Hải là Bang Chủ Thiên Long Bang, vì thế trận đấu vô cùng khốc liệt. Chiêu số của Tô Bằng Hải biến ảo dị thường. Tài nghệ của lão tuy không phải là thiên hạ vô địch nhưng muốn tìm một người địch thủ của lão chẳng dễ. Cây Long Đầu Trượng múa tít lên, ngang nhiên tiếp chưởng của hai đối thủ cừ khôi võ lâm. Còn Ngũ Kỳ phân cuộc cũng ráo riết truy kích địch thủ. Họ hung hãn như mãnh thú, lồng lộn vào trận chiến, đánh chém điên cuồng, xác người ngã như chuối rụng, nằm rải rác khắp chiến địa.

Trong khi ấy, Mã Quân Vũ và Bạch Vân Phi sánh vai nhau thủ thế chờ đợi.

Huyền Thanh đạo trưởng thấy học trò yêu của mình chưa động thủ với người nào của bốn đại môn phái thì hài lòng vô cùng, nét mặt của lão bớt nặng nề, lão định cất tiếng gọi Quân Vũ thì Bạch Vân Phi đã cười, nói lớn :

- Huyền Thanh đạo trưởng đến thật đúng lúc. Qui Nguyên Mật Tập đã bị Tô Hùng đem theo xuống vực thẳm rồi, mà các người này chưa chịu rút đi cho êm chuyện, lại còn bày trò chém giết là nghĩa lý gì chứ ? Văn bối đang định mở lời can gián, lại khổ nỗi những lời của văn bối không đủ uy tín để họ phải ngưng tay. Nay có đạo trưởng xuất hiện, trách nhiệm hòa giải này xin trao lại cho đạo trưởng đó...

Huyền Thanh đạo trưởng ngần ngừ một lát, rồi lớn tiếng nói :

- Xin các người đình thủ, nghe bản đạo nói một vài lời.

Lúc đó Tô Bằng Hải đang hăng máu lên rồi, lão phóng một chưởng ép lui Hạ Vân Phong, rồi hét lớn một tiếng, Long Đầu Trượng theo thế Long Xà Phi Vũ đập mạnh vào thanh trúc trượng của Đỗ Duy Sinh.

Thừa biết công lực của đối thủ rất hùng hậu, Đỗ Duy Sinh không dám chống đỡ, vội thân trượng lại, rồi hét lớn át tiếng Huyền Thanh đạo trưởng...

Bạch Vân Phi thừa cơ hội ấy, liền xuất bình sinh tuyệt học. Thân hình nàng khẽ lắc một cái, dùng tuyệt đỉnh khinh công Di Ảnh Kỳ Hình bay vào giữa trận chiến, song chưởng phân hai quật mạnh. Hai luồng kinh lực vô hình đẩy lui hai tay kiệt liệt giang hồ. Đồng thời quát lớn :

- Các người không chịu dừng tay thì đừng trách ta phạm thượng đấy nhé.

Đỗ Duy Sinh và Hạ Vân Phong thấy nàng ngang nhiên xen vào việc của mình thì tức giận tràn hông, nhưng võ công cao thâm của nàng làm hai người e ngại...

Tô Bằng Hải vì thụ ơn của Bạch Vân Phi đã cứu con gái mình, nên vốn đã có cảm tình với nàng, lão cười ha hả, nói :

- Bạch cô nương hành động thế là phải. Có vậy lão phu mới nói được vài câu công đạo.

Bạch Vân Phi quắc mắt nhìn mọi người, rồi lạnh lùng nói :

- Tất cả mọi người hãy dừng tay, có chuyện gì hãy từ từ giải quyết sau.

Đỗ Duy Sinh và Hạ Vân Phong đánh mãi với Tô Bằng Hải mà chẳng thu được kết quả nào, lại còn nhiều phen thất điên bát đảo, muốn rút lui nhưng khổ nỗi danh dự không cho phép. Nay nghe Bạch Vân Phi nói vậy, chính là cơ hội tốt cho họ rút lui mà không bị giới giang hồ dèm xiêm.

Đỗ Duy Sinh nhìn Bạch Vân Phi nói :

- Bạch cô nương muốn gì cứ nói, chỉ cần lời ấy phải lý thì Đỗ Duy Sinh này sẽ theo lệnh ngay.

Hạ Vân Phong mặt rần rần lạnh lùng, lão gằn giọng :

- Cái chết thảm thương của Đào Chánh, Thiết Quê hai sư đệ của lão, tuy là chuyện của mấy năm trước, nhưng bây giờ vẫn chưa quên được. Hơn nữa mới đây, Sở Nhất Giang sư đệ của Đỗ huynh đây đã chết dưới Cán Nguyên Chỉ của Bang Chủ Tô Bằng Hải. Thử hỏi những món nợ máu ấy phải tính thế nào ?

Nghe Hạ Vân Phong nói thế, Bạch Vân Phi mỉm cười phớt tỉnh, vì chuyện ấy nàng đã biết trước cả rồi, liền cất giọng lãnh lút :

- Đỗ, Hạ, hai vị đều là tôn sư của hai môn phái danh tiếng trong võ lâm, chẳng lẽ những lời vừa nói khi này đã quên cả sao ?

Hai người định biện minh thì Tô Bằng Hải nhìn họ, cất tiếng sang sảng :

- Món nợ của hai vị với Thiên Long Bang, lão phu nghĩ hãy gác lại đến đêm trung thu sang năm sẽ kết liễu luôn một thể. Tô Bằng Hải này không phải là hạng người trốn nợ đâu.

Nói đến đây, lão quay sang Bạch Vân Phi, nói :

- Không biết tính thế có được chăng, Bạch cô nương ?

Bạch Vân Phi không đáp, mà lại quay sang Đỗ Duy Sinh, Hạ Vân Phong, mỉm cười hỏi :

- Hai vị đối với lời của Tô Bang Chủ có cao kiến gì chăng ?

Đỗ Duy Sinh và Hạ Vân Phong đưa mắt nhìn nhau, người này nhường người kia, không ai chịu nói trước, nên vẫn im lặng.

Đỗ Duy Sinh là người thâm trầm, xảo quyết, lão thấy Côn Luân Tam Tử đã đến và biết Bạch Vân Phi với Côn Luân phái vì mối liên hệ của Mã Quân Vũ, nên đôi bên đã có một dây tình cảm kết chặt. Như thế chỉ cần tìm cách làm sao cho Côn Luân Tam Tử nhúng tay vào trong việc chém giết này thì Bạch Vân Phi mới không vì Tô Phi Phụng mà đứng về Thiên Long Bang.

Nghĩ thế Đỗ Duy Sinh liền bước tới, cười thâm hiểm, nói với Huyền Thanh đạo trưởng :

- Đạo trưởng đến thật đúng lúc ! Bây giờ lão đệ xin hỏi một câu. Có phải quý phái đến đây để hợp lực cùng các đồng đạo hiện có mặt tại Quát Thương Sơn này, mà đòi những món nợ máu của Thiên Long Bang chăng ?

Huyền Thanh đạo trưởng không trả lời ngay, vì ông ta biết việc này rất quan trọng, chẳng dám đứng ra leo lái, mà chỉ đưa mắt nhìn Chưởng Môn sư đệ, ngầm hỏi ý kiến.

Thông Linh đạo trưởng liền bước tới trước, cất giọng đanh thép :

- Tệ phái không muốn đánh nhau với Thiên Long Bang trên Quát Thương Sơn này. Đỗ huynh muốn sao thì muốn, Côn Luân Tam Tử quyết không nhúng tay vào.

Câu nói răn rỗi của Thông Linh đạo trưởng làm Đỗ Duy Sinh cut hứng. Lão định cất tiếng thuyết phục, thoát thấy Xuyên Trung Tứ Xứ hơi hải chạy tới, lão biết chắc đã có biến gì rồi ! Mắt lão khê lướt qua, rồi dừng lại trên chiếc cang bên bằng dây thừng. Chiếc cang trống trơn, Tô Phi Phụng không biết đã biến đi đâu mất. Bất giác Đỗ Duy Sinh giật mình kinh ngạc.

Lúc ấy bọn Ngũ Kỳ phân cuộc đã ngừng chiến, sự mất tích của Tô Phi Phụng khiến họ kinh hoảng không ít.

Vương Hàn Tương xếp vôi cánh quạt, chỉ vào người Hồ Nam Bình, nói:

- Hồ huynh ! Người ở đây cầm trận, lão phu phải truy gấp tung tích của Tô cô nương mới được.

Vừa dứt lời, thân hình Vương Hàn Tương tung bỗng lên không định chạy về phía trước mặt. Bạch Vân Phi hít một hơi dài, nàng khê động, đã lướt đến, ngọc chuồng phát lên, cản Vương Hàn Tương lại rồi cất giọng ôn tồn :

- Vương phân cuộc xin hãy đình bộ ! Tô cô nương hiện giờ đang ở trong cốc. Tôi đã cho người coi sóc rồi, xin người cứ yên tâm.

Câu nói bất ngờ của Bạch Vân Phi làm quần hùng trơ mắt kinh dị. Rõ ràng Tô Phi Phụng bị trọng thương gần chết đến nơi, sao lại còn đủ sức nhân dịp lộn xộn mà tháo chạy

vào cốc được ? Chuyện này đã vượt ngoài ý tưởng của mọi người, và họ biết đây không phải là việc bền được.

Khi nghe Bạch Vân Phi nói thế, mặt Tô Bằng Hải biến sắc, tánh mạng đứa con cứng làm lão lo sợ vô cùng.

Đỗ Duy Sinh là người đầy lòng quỷ xảo, liền nghĩ ra một kế, rồi âm thầm quăng mình vào cửa cốc...

Hành động này của Đỗ Duy Sinh thật quá bất ngờ nhưng không thoát khỏi đôi mắt sáng như sao của Huyền Thanh đạo trưởng nên vừa thấy Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh nhóm chân, ông đã biết lão này muốn gì rồi, liền nhún mình phóng ra, hươi kiếm ánh trước mặt Đỗ Duy Sinh, hét lớn :

- Đỗ huynh ngừng lại ! Muốn gì hãy nói lên tốt hơn, không nên hành động lén lút như thế mất cả thể diện của giới giang hồ.

Đỗ Duy Sinh khựng lại. Lão vốn hận Huyền Thanh đạo trưởng từ lâu, nay lại bị cản trở, lão tức giận vô cùng, mắt đỏ lửa, hầm hầm nhìn đối phương, rồi đột nhiên hét lên một tiếng, vùng thanh trúc trượng thành một rừng sáng loáng chụp xuống đầu Huyền Thanh đạo trưởng.

Mục đích của Huyền Thanh đạo trưởng không phải muốn ấu đả với Đỗ Duy Sinh, mà chỉ muốn cản bước tiến của lão ta, cho môn hạ của Thiên Long Bang kịp thời vào cốc tìm Tô Phi Phụng, để tránh những việc lôi thôi cho mấy bang phái. Không ngờ thiện chí của ông ta làm Đỗ Duy Sinh tức giận. Huyền Thanh đạo trưởng bất đắc dĩ phải vùng kiếm chống đỡ. Một trượng, một kiếm bay loang loáng, trong chớp mắt hai người đã xuất mấy chiêu liền.

Huyền Thanh đạo trưởng và Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh mới chạm nhau đã dùng binh sinh tuyệt học, mỗi chiêu thức công ra còn kèm thêm nội gia chân lực, nên thế công, thủ đều tinh vi và dũng mãnh phi thường. Lối đánh này không thể kéo dài mãi được, vì như thế, chân khí của đôi bên sẽ giảm dần cho đến khi kiệt quệ, như thế khó tránh khỏi tổn thương nhân mạng của đôi bên, hơn nữa chỉ sơ hở một chút cũng đủ vong mạng ngay.

Trên ba mươi chiêu rồi mà chỉ thấy bóng trượng, ánh kiếm cứ quẩn quít vào nhau, chưa phân thắng bại. Bọn quần hùng kinh sợ trước những đòn chí tử của hai cao thủ giang hồ, họ đoán chắc rồi đây hậu quả tai hại vô cùng.

Bạch Vân Phi thấy đôi bên tương sức nhưng lối đánh bằng chân lực này rất nguy hiểm, không thể cầm cự dài dai mãi được.

Nàng định nhảy vào tiếp thế, chợt Tô Bằng Hải hét lớn :

- Huyền Thanh đạo huynh hãy lui ra ! Việc này của lão đệ, xin đại huynh chờ xen vào mà tổn sức !

Âm vang của câu nói chưa dứt, thân hình lão đã bay vèo tới, ăn nhịp với tiếng hú lạnh lạnh như long gầm hổ hét, Long Đầu Trượng theo chiêu thế Lực Đả Hoa Sơn, vùng lên đánh

thẳng xuống, Long Đầu Trượng biến thành một vầng sáng ngăn hai đối thủ. Khí thế của Tô Bằng Hải hùng hậu phi thường, khiến Đỗ Duy Sinh và Huyền Thanh đạo trưởng phải thu khí giới, lùi lại hai bước.

Thân hình vừa chấm đất, Tô Bằng Hải cười ha hả, nói :

- Đỗ huynh ! Cái chết của lệnh sư đệ Sở Nhất Giang không phải lão phu có ý ám toán, mà chỉ tại lệnh sư đệ quá khinh thường cái lợi hại của Cán Nguyên Chỉ, dám đánh lén lão phu trong lúc bất phòng nên mới lãnh cái chết thảm thương như thế. như vậy không phải lỗi ở lão phu. Trái lại chính Sở Nhất Giang tự tìm cái chết vô lối. Lão phu nói thế không có nghĩa lão phu muốn trốn tránh món nợ máu, mà để cho Đỗ huynh thấy rằng, hành động của Tô Bằng Hải này bao giờ cũng quang minh. Nếu Đỗ huynh chẳng chịu thông cảm và quyết đòi món nợ máu thì Tô mỗ sẽ thanh toán ngay bây giờ, không cần phải đợi đến đại hội quần hùng làm gì...

Những lời của Tô Bằng Hải tuy hòa nhã, nhưng ngụ ý khiêu khích Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh, là Chưởng Môn một đại phái. Đỗ Duy Sinh không thể lùi bước, danh dự phái Hoa Sơn bắt buộc lão ta phải chiến đấu đến cùng.

Lão liền “hừ” một tiếng, lạnh nhạt nói :

- Cán Nguyên Chỉ của Tô huynh chắc lợi hại vô cùng. Lão phu quyết đem thân già này ra lãnh giáo vài chiêu mới thỏa lòng ngưỡng mộ.

Dứt lời, tả chưởng vận tâm lực đầy đủ, vung lên định phóng mạnh vào người Tô Bằng Hải...

Côn Luân Tam Tử thấy tình thế đã đến lúc quyết liệt, có thể mang đến một tai hại thảm khốc vô cùng, liền tung mình nhảy tới chặn giữa hai người, vung kiếm thủ trước ngực.

Côn Luân Tam Tử chân vừa nhảy vào trận thì từ trong cốc, một thiếu nữ áo trắng, vai choàng chiếc khăn xanh, phóng ra như một làn chớp, đồng thời tung chưởng đẩy nhẹ một cái, luồng kinh lực từ tay nàng phát ra khiến Tô Bằng Hải và Đỗ Duy Sinh phải lui lại hai bước.

Tô Bằng Hải tuy là Bang Chủ của một bang bị giới giang hồ khinh rẻ, nhưng lão tự cho trong võ lâm ngày nay chưa có ai đáng mặt là đối thủ của mình cả. Ấy mà qua lần đụng độ với Bạch Vân Phi để tranh giành kỳ thư vừa rồi, khiến lão thấy mình bị thua sút khá nhiều, trước tài nghệ quán tuyệt của một thiếu nữ chưa quá đôi mươi. Nay lại thấy cô gái choàng khăn xanh ngang nhiên chen vào chuyện mình. Tô Bằng Hải giận vô cùng, mặt biến sắc, nhưng cũng không dám gây sự.

Bạch Vân Phi nhìn cô gái, mỉm cười hỏi :

- Diệp muội ! Muội đã xem qua thương thế của Tô cô nương chưa ?

Tô Bằng Hải không khỏi sửng sờ khi nghe Bạch Vân Phi nói thế. tuy trong lòng lão rất lo ngại đến thương thế của Tô Phi Phụng, nhưng trước mặt quần hùng nên không dám để lộ vẻ hấp tấp. Lão đưa mắt nhìn Lam Tiểu Diệp chờ đợi.

Xuyên Trung Tứ Xứ đứng cạnh Tô Bang Chủ, tuy biết Tô Phi Phụng trong cốc, nhưng chưa được lệnh Bang Chủ nên chẳng dám hành động.

Trong lúc không khí đang trầm xuống nặng nề, chợt Vương Hàn Tương xếp gọn cây quạt vào tay từ từ đến trước mặt Tô Bằng Hải nói :

- Xin Bang Chủ chớ lo nghĩ làm gì cho bận trí, tốt nhất bây giờ chúng ta phải tìm Tô cô nương trước đã...

Nói đến đây, Vương Hàn Tương quay về Đỗ Duy Sinh tiếp lời :

- Nếu Đỗ huynh chưa phục, thì sang năm xin mời ghé bước đến tổng đàn ở ngạn Bắc, chúng ta sẽ có cơ hội giải quyết oán thù một cách ổn thỏa.

Tô Bằng Hải nghe Vương Hàn Tương nhắc khéo mình, lão mỉm cười gật đầu, rồi quét mắt nhìn các nhân vật của bốn đại môn phái. Lão giựt mình lo ngại vì chẳng thấy bóng vị Chưởng Môn Hạ Vân Phong của phái Điểm Thương đâu cả.

Trong lúc Tô Bằng Hải đang bàng hoàng vì sự vắng mặt đột ngột của Hạ Vân Phong thì từ trong cốc vọng ra những tiếng la hét dữ dội. Không chỉ riêng Tô Bằng Hải biến sắc, ngay đến vẻ mặt đẹp tuyệt trần của Lam Tiểu Diệp cũng thay đổi. Những nhân vật của bốn đại môn phái, không ai bảo ai, đều phóng mình chạy nhanh vào lòng cốc.

Bạch Vân Phi thét lên một tiếng, phóng mình nhanh như sao đổi ngôi, chặn trước miệng cốc, nói lớn :

- Các vị hãy dừng lại ! Quát Thương Sơn này là nơi ẩn cư của tiểu bối, để tránh sự đổ máu có thể xảy ra. Mong các vị hãy nể mặt cốc chủ mà dừng ngay hành động hạ lưu ấy. Trách nhiệm về sự an nguy của Tô cô nương, tiểu bối xin nhận lãnh. Nếu nàng có mệnh hệ nào thì Bạch Vân Phi này cúi đầu thế mạng.

Dứt lời liền nhảy tới sánh vai cùng Lam Tiểu Diệp giữ kín cửa cốc.

Tô Bằng Hải tuy giành đi trước nhất, nhưng thấy Bạch Vân Phi có ý cản lại, không cho quần hùng vào sơn cốc gây đổ máu trên Quát Thương Sơn, nên lão vội vàng đứng khựng lại, nhìn Bạch Vân Phi có vẻ khâm phục.

Đỗ Duy Sinh biết hai nàng thiếu nữ này khó mà dọa dẫm được nên bắt buộc phải đứng lại, hậm hực chửi thầm :

"Đồ tiểu quỷ."

Những người còn lại vì ngán tài của Song Kiều nên chẳng dám hó hé.

Bạch Vân Phi quắc mắt nhìn bọn quần hùng, rồi quay sang Lam Tiểu Diệp nói :

- Điệp muội muội ! Muội đứng giữ đây đừng cho ai qua cả, để tỷ vào trong đưa Tô cô nương ra.

Dứt lời nàng liền phóng mình lao vút vào cốc. Vừa nhảy vào trong, Bạch Vân Phi đã thấy Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ đang nắm một Thất Bộ Truy Hồn Sa trong chiếc bao tay bằng da nai. Đối diện với bà ta là Hạ Vân Phong.

Phàn Tú Vỹ lạnh lùng :

- Hạ đạo trưởng ! Nếu người bước thêm nửa bước, thì đừng trách tôi không khách khí đấy nhé !

Hạ Vân Phong thừa biết sự độc hại của Thất Bộ Truy Hồn Sa nên e ngại chẳng dám liều lĩnh. Lão cầm ngang thanh kiếm muốn nhảy xổ vào nhưng lại thôi.

Bây giờ Bạch Vân Phi mới biết được nguyên nhân của những tiếng la hét vừa rồi. Thì ra Hạ Vân Phong thừa lúc lộn xộn, không ai để ý đến lão, liền nhảy vào cốc với ý định bắt Tô Phi Phụng. Nhưng không may cho lão là Lam Tiểu Điệp đã để bốn tỳ nữ và Phàn Tú Vỹ ở lại trông coi Phi Phụng mới chịu ra ngoài.

Hạ Vân Phong tưởng độc kế lão sẽ thành, không ngờ gặp phải tay sành sỏi giang hồ như Phàn Tú Vỹ. Độc kế chẳng những thất bại, mà còn bị giam hãm không đường thoát. Bốn tỳ nữ đứng thành bốn góc, vây chặt lấy Hạ Vân Phong.

Tấn thối lưỡng nan!

Lão ta đang khổ sở vì kinh địch lợi hại, chợt thấy Bạch Vân Phi xuất hiện, lão ta lại càng kinh hãi thêm.

Nhưng chỉ một lát thôi, Hạ Vân Phong chợt nảy một kế. Lão mỉm cười gian xảo, nhìn Bạch Vân Phi nói :

- Bạch cô nương đã đến, thật may quá ! Cô nương nhìn xem người của Quát Thương Sơn vây hãm lão phu đấy ! Hà ! Hà !... Thế là nghĩa gì chứ ?

Bạch Vân Phi ghét cay ghét đắng cái hạng người gian ngoa ấy, nhưng nàng nén giận, nhìn bốn tỳ nữ và Phàn Tú Vỹ, mỉm cười bảo :

- Các người hãy lui ra !

Phàn Tú Vỹ và bốn tỳ nữ áo trắng theo lệnh Bạch Vân Phi giải vây cho Hạ Vân Phong nhưng lòng không khỏi ức thầm.

Lý Thanh Loan thấy thế cau mày, nàng cất giọng :

- Đại tỷ tỷ ! Lão đạo sĩ này xấu lắm, hấn cứ hăm hăm muốn giết Phụng tỷ trong tay muội đấy ! Tỷ đuổi lão ấy ra ngoài đi, muội chả thích lão tỳ nào hết !

Bạch Vân Phi biết tính nàng đôn hậu, thật thà, nên mỉm cười âu yếm nhìn Thanh Loan, rồi quay về cửa cốc nói với Hạ Vân Phong :

- Hạ đạo trưởng đừng giận nhé ! Tính muội muội tôi còn non dại, không muốn người ở đây, tốt hơn đạo trưởng hãy ra khỏi đạo cốc. Ngoài ấy có nhiều người đang đợi lão đấy.

Hạ Vân Phong biết ý của Bạch Vân Phi muốn nói là cơ mưu của lão đã bị lật tẩy, nên rút đi là hơn. Lão nghĩ :

“Đối phó với Phàn Tú Vỹ và bốn tên tỳ nữ này đã điên đầu rồi. Giờ lại thêm Bạch Vân Phi nữa thì đầu có đến bốn năm Hạ Vân Phong cũng khó chống nổi.”

Lão cắn răng nhịn nhục, thở dài tự than :

- Lão phu chỉ vì thương thế ái nữ của Tô Bang Chủ mà vào đây. Không ngờ các người lại đa nghi như thế ! Lòng tốt lão phu chỉ có trời mới thấu hiểu, thôi lão xin đi đây!

Bạch Vân Phi thừa hiểu câu nói nhân nghĩa của lão ta, chỉ muốn che đậy cái hành động gian trá và giữ chút thể diện với giang hồ, nên nàng ghét vô cùng. Nhưng nàng vẫn bình thản, xem như chẳng hiểu gì cả, nàng khẽ cúi chào lão rồi nói :

- Đạo trưởng cứ tự tiện ! Xin tha tiểu nữ tội không tiễn khách !

Tô Phi Phụng đang mê man bất tỉnh, chợt những tiếng quát tháo vừa rồi đánh thức nàng dậy, mí mắt nặng trĩu, tâm tư nàng hỗn loạn, phải cố gắng lắm mới hé lên một chút, nhìn Bạch Vân Phi, nói :

- Đại tỷ ! Tỷ có biết nguyên do nào thúc đẩy muội đến đây chẳng ?

Bạch Vân Phi định nói : "Vì nhớ Mã tướng công quá chớ gì ?", nhưng nghĩ lại, nếu bảo thế sẽ làm tổn thương đến lòng tự ái của nàng nên lắc đầu, im lặng.

Tô Phi Phụng nghĩ đến Mã Quân Vũ không khỏi đau lòng, trên môi nàng khẽ điểm một nụ cười héo úa, nói :

- Đại tỷ tỷ ! Mã tướng công là người rất nhân tử, hơn nữa việc đánh mất bí cấp không phải lỗi ở chàng. Muội chỉ sợ chàng thấy em xuống tóc mà nghĩ đến việc ấy chắc khó chịu lắm, nên muội mới trở lại đây, để...

Bạch Vân Phi không khỏi cảm động. Nàng muốn tránh cho Tô Phi Phụng sự đau thương của nội tâm, nên cướp lời :

- Tô cô nương ! Đừng nói nữa mà hao tổn sức khỏe ! Tôi biết cô nương là người chí tình chí thành, vì muốn bảo tồn hạnh phúc của Loan muội mà cô nương phải chịu bao điều đau đớn. Lòng tốt của cô nương có trời cao chứng giám. Hiện giờ quần hùng đang muốn bắt cô nương để buộc chân lịnh tôn. Tình hình ở Quát Thương Sơn đang căng thẳng, cô nương ở lại không hay. Sang năm nếu có dịp tôi sẽ đến ngạn Bắc thăm cô nương.

Nói xong, Bạch Vân Phi từ từ tiến về phía Thanh Loan, nhẹ nhàng ôm gọn Phi Phụng, rồi phóng ra miêng cốc.

Lúc bấy giờ Lam Tiểu Diệp vẫn án ngữ ở cửa cốc, trước mặt nàng toàn là cao thủ tuyệt đỉnh. Nếu họ đồng tâm xông đại vào thì dầu võ công nàng có cao diệu mấy đi nữa cũng khó chặn đứng được làn sóng người ấy. Nhưng vì quần hùng tại đấy đã có sẵn mặc cảm nghi kỵ lẫn nhau, nên Lam Tiểu Diệp mới yên thân giữ vững được cửa cốc.

Qua một thời gian im lặng, quần hùng không chờ đợi được nữa, định áp vào tấn công Lam Tiểu Diệp, thì vừa lúc Hạ Vân Phong từ trong cốc phóng ra như chớp. Quần hùng đứng khựng lại, đưa mắt ngạc nhiên nhìn Hạ Vân Phong...

Tô Bằng Hải thấy thế, chợt hiểu đã tâm của Hạ Vân Phong. Lão tức giận ra mặt. Cây Long Đầu Trượng khê rung động, định quật về phía Hạ Vân Phong, chợt thấy Bạch Vân Phi tay bông Phi Phụng từ trong lòng cốc thoăn thoắt bước ra. Tô Bằng Hải nén giận, lườm Hạ Vân Phong, rồi quay nhìn chăm chú vào Tô Phi Phụng.

Hạ Vân Phong nhìn Tô Bằng Hải có vẻ rúng sợ, nói :

- Tô Bang Chủ ! Bần đạo đã có lòng giúp người tìm lại ái nữ. Có đâu lại nghi ngờ thiện ý của Hạ mỗ sao ?

Tô Bằng Hải cười khinh bỉ, cất tiếng lạnh như băng tuyết :

- Thiện ý của Hạ đạo trưởng, lão phu không dám nhận, nhưng có dịp Tô mỗ sẽ đáp lại một cách thích đáng.

Hạ Vân Phong biết cơ mưu mình đã bại lộ, lão âm thầm cúi mặt xuống đất bước qua một bên.

Những nhân vật võ lâm cao thủ của tứ đại môn phái đều dán mắt vào người Bạch Vân Phi. Vẻ mặt nàng lạnh như tiền, tay ôm gọn Tô Phi Phụng vào lòng, nặng nề bước đến trước mặt Tô Bằng Hải.

Tô Phi Phụng cố gắng hé mở đôi mắt nhìn Tô Bằng Hải, miêng khê nụ cười bi thảm, cất giọng qua hơi thở :

- Cha...

Sắc mặt Tô Bằng Hải rần rại, nghiêm khắc, lạnh lùng. Lão quá kiệt không hiểu mình nên thương hay ghét đứa con ngỗ nghịch này.

Mã Quân Vũ bị sự đau khổ dày vò, không sao chịu nổi, chàng cố nén tiếng thở dài, gương mặt trầm xuống, bất động. Nghĩ đến Tô Phi Phụng đã cắt tóc từ giả cuộc sống giang hồ, lòng Quân Vũ đau như bị ai vò sát. Trong một lúc không tự chủ được lòng mình, chàng đã để đôi giòng lệ chảy dài xuống má.

Giọt lệ anh hùng khóc kẻ hồng nhan đa truân.

Trong hàng Ngũ Kỳ phân cuộc, Vương Hàn Tương là người thâm trầm nhất, nên những trạng thái tình cảm của Mã Quân Vũ không sao qua được con mắt tinh đời của lão. Vương Hàn Tương đã biết một vài phần tâm tư của chàng rồi, nhưng ngại vì trước mặt những nhân vật của tứ đại môn phái, khiến lão khó nói nên lời.

Lão chỉ mỉm cười lạnh lùng nhìn Mã Quân Vũ, rồi quay sang Tô Bằng Hải :

- Thừa Bang Chủ ! Chúng ta nên đi về hay hơn.

Khẽ gật đầu, Tô Bằng Hải đảo mắt về Xuyên Trung Tứ Xú ngẫm ra lệnh. Biết ý, Xuyên Trung Tứ Xú lặng lẽ mang chiếc cáng kết bằng dây thừng về phía Bạch Vân Phi. Vân Phi lặng lẽ đặt Tô Phi Phụng xuống cáng, khẽ thở dài, rồi âm thầm trở bước.

Tô Bằng Hải quét mắt nhìn mọi người, vung cây Long Đầu Trượng lên một vòng, rồi cất tiếng sang sảng như lệnh võ :

- Lễ trung thu sang năm, lão phu thành thực mời những người bạn khã kính của võ lâm dời gót ngọc đến tề bang ở ngạn Bắc để chúng tôi có dịp hầu tiếp. Lão phu tin chắc quý vị sẽ hài lòng về cuộc họp mặt ấy.

Vừa dứt lời, liền khoát tay ra hiệu cho Xuyên Trung Tứ Xú mang Tô Phi Phụng đi.

Đột nhiên một bóng trắng lao tới như tên bắn.

--- oOo ---